

LINK IN ART 4

Primordijalno & magijsko
u suvremenim likovnim praksama

GRAD KRK / GALERIJA DECUMANUS

24. 08. – 04. 10. 2018.

ANTONIA ČAČIĆ / MAJA RADEŠIĆ

Primordijalno & magijsko u suvremenim likovnim praksama

LINK IN ART

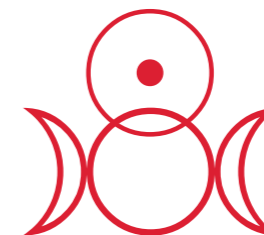
Platforma za intermedijsko i transdisciplinarno umrežavanje različitih suvremenih vizualnih i primijenjenoumjetničkih praksi i različitih netradicionalnih konceptualnih strategija, usvrhu oblikovanja jedne nove paradigme vizualne komunikacije u umjetnosti i društvu.

Primordijalno & magijsko u suvremenim likovnim praksama

“Pirushtus ili O nestalnosti oblika”

“Svjetlosno tijelo (Luminous Body)”

ANTONIA ČAČIĆ / MAJA RADEŠIĆ

LINK IN ART platforma

Idejni autor: Igor Gržetić
Koautorica: Višnja Slavica Gabout

LINK IN ART je projekt koncipiran kao suvremena umjetnička platforma za intermedijisko, interdisciplinarno i multimedijisko umrežavanje različitih suvremenih vizualnih praksi i različitih konceptualnih strategija, u svrhu oblikovanja otvorenog, pristupačnog i netradicionalnog sustava suvremene vizualne komunikacije. Projekt je osmišljen po uzoru na koncept internetskog umrežavanja (na što asocira i nazivom) te direktnog, brzog i globalnog komuniciranja na društvenim mrežama, nudeći kroz matricu odabrane teme, interpretirane kroz samoštalne izložbe odabranih autora, kreativni model umrežavanja autora, autorskih koncepcija i izričaja, likovno-filozofskih ideja i umjetničkih strategija te medijskih praksi i pristupa. Stvarajući tako, unutar platforme, intrigantni multidimenzionalni i multisegmentni vizualni sklop, koji kroz svaki svoj novoumreženi “link” uspostavlja živu i interaktivnu (često i društveno – osviještenu) komunikaciju autora, publike i zajednice. (Višnja Slavica Gabout)

LINK IN ART 4

Primordijalno & magijsko u suvremenim likovnim praksama

Autor koncepcije i kustos: Igor Gržetić

Mimezis mimezisa, mistički konceptualizam, Merkur, Helios-Apolon, Luna

Oslanjajući se na monumentalan terminološki korpus teorije umjetnosti, mimezis mimezisa mogao bi, vezujući se uz tumačenje estetičara Miška Šuvakovića, proći kao postmodernistička koncepcija umjetnosti po kojoj umjetničko djelo nije u mogućnosti prikazati samu realnost, ili izvornu suštinu umjetničkog, odnosno direktnu emociju umjetnika, već isključivo oblike prikazivanja realnosti, fantazije i jezičnih igara uspostavljene u svijetu umjetnosti. Prema tome, postmoderno umjetničko djelo predstavlja odraz i simulaciju drugih umjetničkih djela, zatim prethodno uspostavljenih simboličkih prikaza, kao i ostalih aspekata svijeta umjetnosti, kulture, društva i civilizacije. Upravo iz ove perspektive, bit će zanimljivo otkrivati genezu, ali i ući u mistiku dvaju kompleksnih izložbenih projekata. Ciklus “Pirushtus ili O neštalošći oblika”, slikarice Antonije Čačić, tako demonstrira snagu i put(ovanje) primordijalnih, arhetipskih entiteta koji ne egzistiraju u okvirima općeprihvaćenih zakona fizike, opterećenih protočnošću vremena, već bivaju svojevrsnim “genius loci” – duhom mjesta – kojeg je i drevna rimska religija znala materijalizirati kao figuru

sa zmijom, glasnicom onostranog, proto-Merkurom. U kontrapunktu, izolirani vizualni segmenti složene “site-specific” instalacije “Svjetlosno tijelo (Luminous Body)”, multimedijske umjetnice i astrologinje Maje Radešić, poput rezultata kakvog vješto zaključenog rituala, evocira samu esenciju i snagu svjetla – Helios-Apolona i njegovu blizanku Lunu, oslanjajući se pritom na profinjen visokomagijski rječnik (simbola), a pozivajući na astrološka, pa čak i kozmogonijska načela. Bile bi to, u oba slučaja, varijante mističkog konceptualizma, u smislu potpune dematerijalizacije umjetničkog objekta što u cijelosti izmiče bilo kakvoj osjetilnoj provjeri. Stoga, polazeći od izjave Sola LeWitta, moramo se složiti kako su (konceptualni) umjetnici prije mistici nego racionalisti!? Uvažavanje mimezisa mimezisa, zatim mistički konceptualizam kao sredstvo procesuiranja i materijalizacije različitih tipova mističkog iskustva, ali i metaforička povezanost prvospomenutog poštava s Merkurom i drugospomenutog sa Suncem – Helios-Apolonom (ali i Mjesecom – Lunom), te njihova jasna astrološka i astronomska povezanost (jer Merkur je svojim položajem ipak najbliži srcu solarnog sustava) doveli su do umrežavanja koje bi trebalo ponuditi zanimljive odgovore na pitanja o primordijalnom i magijskom u suvremenoj umjetnosti.

Razlaganje primordijalnog: “Pirushtus ili O nestalnosti oblika”

Slikarski ciklus “Pirushtus ili O nestalnosti oblika” refleksija je autoričinog stvarnog iskustva. Naime, 2014. godine Antonia Čačić posjetila je Peru, točnije pojedine lokacije duž tamošnjih Andi gdje je bila u prilici ne samo upoznati domicile, inače potomke drevnih Inka, već, pored ostalog, posjetiti i Pirushtus, mješto koje su još praštanovnici koristili kao svojevrsnu osmatračnicu obzirom da s njega pogled zahvaća pun krug. Upravo je Pirushtus postao poprištem novih vizualnih iskustava (i vizualnih istraživanja), koja su posredstvom novospoznate kulture i njezine očito snažne simboličke dimenzije, prerasli u slikarski niz jedinstvenih karakteristika. Dramatične transformacije oblaka, magle i sunca što su se neprestance nametale impresivnom planinskom pejzažu tako su u konačnici prerasle u koloristički zavodljive, i krajnje dinamičke apstraktne obrasce velikih formata, značajno nadahnute onim primordijalnim što ga je moguće prizvati samo na mjestima povezanim s iskonom. A ta su mjesta, “warburgovski” gledano, rasadnici simbola. Jer na prirodu oslonjen čovjek još uvijek je posvećen kulturnim i magijskim radnjama kao pomagalima u borbi za opstanak, vodeći se arhetipskim matricama koje, kao takve, bivaju upisane u prostor, pretvarajući se pritom u “genius loci”, svjesno ili nesvjesno, projiciran u svaku misao, i svaku akciju. Pa tako i slikarstvo Antonije Čačić, u kojem su zabilježene sve karakteristike andskog pejzaža bilo na fizičkoj, bilo na metafizičkoj razini. Upravo o onoj fizičkoj svjedoči “procesualni” karakter samih slika koje se poput pejzaža u naravi razvijaju u određenom vremenu te nose vidljive tragove takvog razvoja – jer kao što su oblaci, magla i sunce pred očima autorice znali u trenutku iz temelja transformirati promatranu scenu,

tako se i slikarska forma, primjećuje teoretičarka umjetnosti Ivana Mance, “poštopno usložnjava kroz slojevito nanošenje kopreni sličnih, transparentnih površina boje, koje transformiraju početni oblik u složene strukture”. I dok o onoj fizičkoj impresiji zaista specifične lokacije svjedoči sam slikarski (gotovo “work-in-progress”) proces, o onom metafizičkom u prilog govore simboli, po sili njihove geneze utisnuti u nestalan apstraktni ornament i kolorističku igru, a koji slikarske matrice čvrsto povezuju s izvorom, onim primordijalnim – andskim, ali i onim općim, arhetipskim. Iako se, naposljetku, možemo pitati nisu li oni, u svojoj mističkoj biti, isto?!

Magijsko-astrološki esej: “Svjetlosno tijelo (Luminous Body)”

S druge strane, izložba “Svjetlosno tijelo (Luminous Body)”, osmišljena u maniri složenog “site-specifica”, ne predstavlja samo refleksiju autoričinih iskustava, već svojom promišljenom ikonografijom, a nadasve ikonologijom, upućuje na proces njezina samoiscjeljenja. Zanimljivo, izložba je 2016. godine bila postavljena u pulskoj Galeriji Sveta Srca, inače desakraliziranoj istoimenoj crkvi, iskorištavajući tako mistiku korpusa negdašnjeg liturgijskog prostora, stvarajući pritom cjelinu u kojoj arhitektura postaje značajnim dijelom ondje izloženih umjetničkih artefakata. Prenošnjem dijela poštava, poput kakvih relikvija, u klasičan galerijski interijer, iako je (obzirom na prethodno uvaženu ikonologiju tlocrta crkve) dokinut njegov procesijski karakter, u fokus su gurnute tri tematske dionice ove, sada bitno reducirane, izložbene cjeline: (meta)fizika i simbolika svjetla, njegov iscjeljujući karakter – svojevrsna duhovno-alkemijska fantazija i uvjetovanost svega oko nas svetim astrološkim zakonitostima (u smislu neraskidivosti odnosa između Makro i Mikrokozmosa). Neukrotiva energija Helios-Apolona, kao Nepobjedivog Sunca, i više nego snažno osjeća se i prenosi zaustavljenim tragovima svjetla, jer “iz svjetlosti (Božje riječi)”, piše Hermes Trismegistos, “naštalo je djelovanje, iz djelovanja kretanje, a iz kretanja toplina”. Prema Jakobu Böhmeu, kasnorenesansnom filozofu i mistiku, sljedniku Paracelsusa, “svjetlost je nastala iz vatre, a vatra je bolna, dok je svjetlost umiljata, blaga i plodna”. “Ta božanska svjetlost buđenje je želje i ostvarena ljubav, nakon što čovjek prode kroz pročišćenje vatrom.” Upravo takvo razmatranje mistike Sunca, zabilježeno na sljedovima uglavnom apstraktnih fotografskih obrazaca, vodi prema metafizičkoj biti poštava – magiji samoiscjeljenja. Još jednom, u novom kontekstu, s ciljem ilustriranja navedene istine, valja posegnuti za vrijednim literarnim izvorima, ovog puta alkemijskim epom iz 1616. – “Chymische Hochzeit Christiani Rosencreutz. Anno 1459” iliti “Kemijsko vjenčanje Christiana Rosenkreutzta” – koji koristeći osnovni prikaz fuzije, sjedinjenje mladoženje (“sponsus”) i mlade (“sponsa”), uvodi temu smrti (“nigredo”) kroz koju u procesu duhovnog iscjeljenja i potpune transmutacije, potaknute vatrom (stvarnom i/ili simboličkom), moraju proći svi elementi. U osobnom procesu duhovne-alkemije autorica tako, posredstvom magije svjetla, biva transmutirana u svećenicu (što

samo po sebi podrazumijeva iscjeljenje) čiji su atributi – (pseudo)relikvije također obuhvaćeni postavom, i to u formi bijelog habita ukrašenog kristalima, školjkama i osušenom vegetacijom, zatim rogova (palog Svjetlonoše – aludirajući na proces reverzibilan zatvaranju čeonih čakri) i žezla uz koji su, radi intenziviranja snage (vatre) u procesima ritualiziranja, pridodane nezapaljene šibice i moćni Palo Santo (Sveto drvo). A takva transformacija, iz ruku duhovnog Helios-Apolona i njegovog jednako velikog ženskog antipoda Lune (81 = ALIM), moguća je jedino uz naklonost planeta, drugim riječima, poštivanjem temeljnih astroloških zakonitosti, zbog čega izložba u svojoj posljednjoj tematskoj dionici završava začudnom vizijom solarnog sustava, vraćajući nas, kroz igru, na početak. “Ouroboros.” (I neka, iznova, bude svjetlo(st)!) (Igor Gržetić)

Primordijalno & magijsko u suvremenim likovnim praksama

~
ANTONIA ČAČIĆ
~

~
“Pirushtus ili O nestalnosti oblika”
~

GALERIJA DECUMANUS / 24. 08. – 13. 09. 2018.

Antonia Ćaćić "Pirnatštits ili O nestalnosti oblaka"

Antonia Čacic "Pirnatitis ili O nestalnosti oblina"

Antonia Čačić "Pirushitus ili O nestalosti oblika"

Primordijalno & magijsko u suvremenim likovnim praksama

~
MAJA RADEŠIĆ
~

~
"Svjetlosno tijelo (Luminous Body)"
~

GALERIJA DECUMANUS / 14. 09. – 04. 10. 2018.

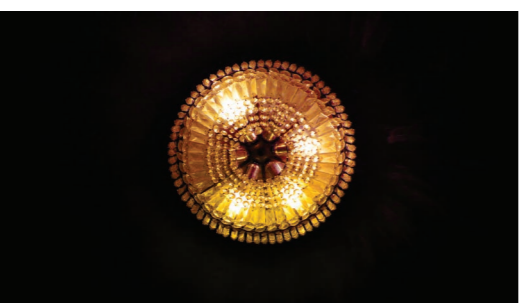
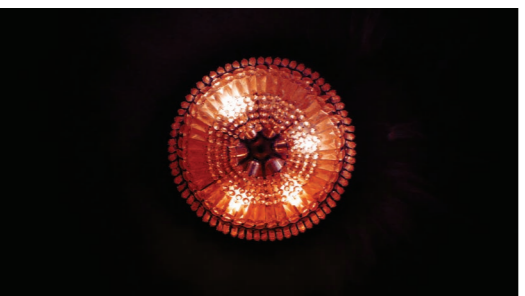
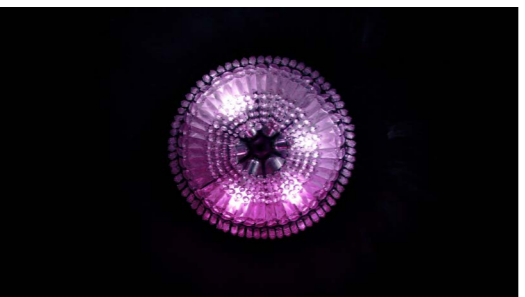
Maja Radešić "Svjetlosno tijelo (Luminous Body)"

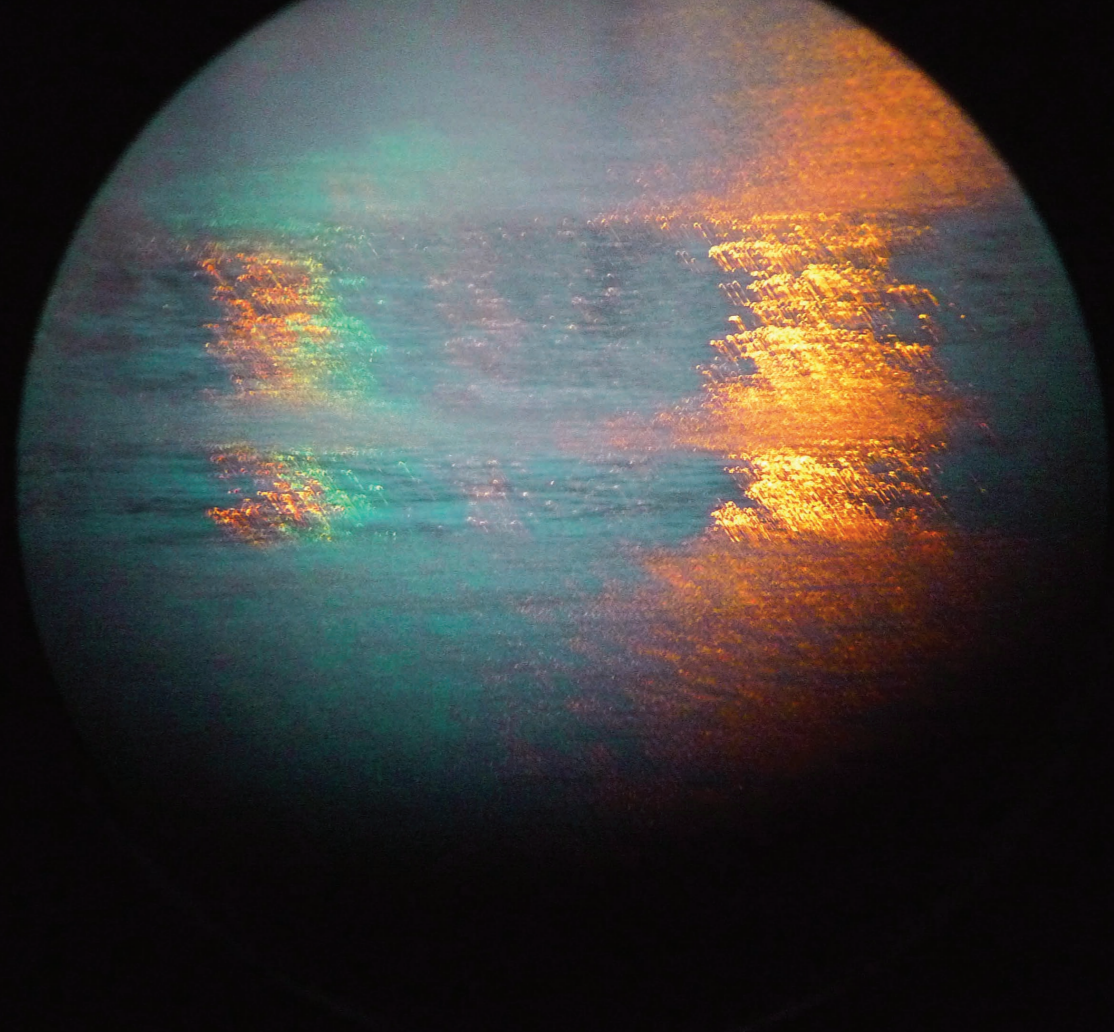
Luminous Body / Galactic Coordinating – Moon Phase: Activation, 2014., digitalna fotografija / fotokolaž, 56x100 cm (štr. 17)
Luminous Body / Galactic Coordinating – Moon Phase: Transmission, 2014., digitalna fotografija / fotokolaž, 56x100 cm (štr. 18)

Maja Radšić "Sjajno tijelo Quinonous Body"

Spheric Composition series, (Root / Sacral / Solar Plexus / Throat / Third Eye / Crown), 2016., digitalna fotografija / fotokolaž, 30x18 cm (štr. 19)
Light release series, 2016., digitalna fotografija / fotokolaž, 30x18 cm, detalj (štr. 20)

Maja Radešić "Svjetlosno tijelo (Luminous Body)"

The Transit Game / Planets, 2016., interaktivna instalacija / fotografija, 40x40 cm (Jupiter, str. 21 & Merkur, str. 22)

Maja Radešić "Svjetlosno tijelo (Luminous Body)"

Luminous Body / Galactic Coordinating – Solar Phase: Activation, 2014., digitalna fotografija / fotokolaž, 56x100 cm (štr. 23)

Luminous Body / Galactic Coordinating – Solar Phase: Transmission, 2014., digitalna fotografija / fotokolaž, 56x100 cm (štr. 24)

Maja Radešić "Svjetlosno tijelo (Luminous Body)"

Shaman's Kit, 2016., koštim, detalj

Antonija Čačić

Antonija Čačić rođena je 1976. godine. Studij dizajna na Arhitektonskom fakultetu u Zagrebu završava 2000., a 2002. godine i studij slikarstva na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu, u klasi prof. E. Kokota. U Ljubljani, na Akademiji za likovnu umetnost in oblikovanje, 2006. godine, u klasi prof. G. Gnamuša, završava poslijediplomski studij slikarstva. Dosad je izlagala na 40-tak samostalnih i 20-tak skupnih izložbi u zemlji i inozemstvu, a bilježi i sudjelovanja na čitavom nizu radionica i festivala, održavši i mnoga stručna predavanja. Na 3. umaškom umjetničkom salonu – ARTUM, 2013. godine, primila je nagradu Art rezidencija. Članica je HDLU-a Zagreb i HDLU-a Rijeka.

Kontakt:

00385 (0) 95 810 5749
antoniacacic@yahoo.co.uk

Maja Radešić

Maja Radešić rođena je 1980. godine. Na Akademiji primijenjenih umjetnosti u Rijeci kao magistra Likovne kulture, specijaliziravši grafiku i grafičko slikarstvo, diplomirala je 2006. godine. Dosad je izlagala na mnogim samostalnim i skupnim izložbama u zemlji i inozemstvu. Od 2003. godine aktivno surađuje na različitim kazališnim i filmskim projektima, uglavnom kao autorica kostimografije, a povremeno i kao scenografkinja. Članica je HDLU Istre od 2009. godine. Bavi se primijenjenom astrologijom i astrolozijskom teorijom.

Kontakt:

00385 (0) 91 253 7096
maja.radesic@gmail.com
www.majarad.wix.com/mazard

Impressum

Nakladnik:
Centar za kulturu Grada Krka
Trg Sv. Kvirina 1, 51500 Krk
051 220 041; kultura@gradkrk.net
www.grad-krk.hr

Za nakladnika:
Maja Parentić

Urednik:
Igor Gržetić

Predgovor:
Igor Gržetić
Višnja Slavica Gabout

Grafičko oblikovanje:
Igor Gržetić

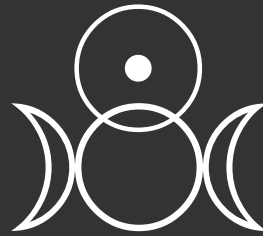
Poštav:
Antonia Čačić / Maja Radešić
Igor Gržetić
Saša Lončarić

Naklada:
250 primjeraka

Tisak:
Kerschoffset Zagreb d.o.o.

Izložba je realizirana uz financijsku podršku:

- (1) Ministarstva kulture RH
- (2) Primorsko-goranske županije
- (3) Grada Krka
- (4) Turističke zajednice Grada Krka

Primordijalno & magijsko
u suvremenim likovnim praksama

